

Arrest

nr. 78 072 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANDEVOORDE, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 17 januari 2011, verklaart er zich op 18 januari 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 19 december 2011, verstuurd op 19 december 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pasjt oe van afkomst te zijn. U bent geboren in 1324 (Afghaanse kalender, ca 1945) in het dorp Gul Ahmad in het district Alishang van de provincie Laghman. U doorliep uw middelbaar onderwijs en werkte de voortgezette opleiding Management en

Administratie af in 1346 (ca 1967). U vervulde uw militaire dienst en trad in 1350 (ca 1971) bij de overheid in dienst als directeur van het departement voor elektriciteit in de provincie Nangarhar. U trouwde met S. S., met wie u zeven kinderen kreeg. Tien jaar later, in 1360 (ca 1981), werd u tegen uw wil getransfereerd naar de staatsveiligheidsdienst Khad, waar u de functie van personeelsdirecteur voor de provincie Metharlam bekleedde. In 1368 (ca 1989) oefende u dezelfde functie uit in de provincie Kunduz, waar u werkte tot de val van het communistische regime in 1371 (1992). In de chaos van de islamitische revolutie verhuisde u naar de stad Taloqan. In 1376 (ca 1997) keerde u naar uw geboortedorp terug voor de begrafenis van uw vader. U ontvluchtte Afghanistan en vestigde zich met uw familie in Karachi. Zes jaar werkte u met uw zoon in een hotel tot uw zoon S. ontvoerd werd. U verliet eveneens Pakistan en vestigde zich met uw gezin in Iran. Na drie jaar in Iran werd uw dochter ontvoerd en verhuisde u naar Teheran om vijf maanden voor de maand qaus van 1389 Iran te verlaten en op 17 januari 2011 in België aan te komen, waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een lidkaart en twee brieven neer."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Dient vooreerst te worden vastgesteld dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden omwille van uw vroegere tewerkstelling bij de staatsveiligheid (CGVS p.8). Aan uw voorstelling van uw werk bij de Khad en later bij de Wad kan evenwel geen geloof worden gehecht. Vooreerst legt u geen enkel stuk voor waarmee u uw beweringen wat dit betreft op een geloofwaardige manier weet aan te tonen (zie onder). Wat meer is, waar u beweert dat u personeelsdirecteur was van de afdeling van de staatsveiligheid in Laghman van 1981 tot 1989 en in Kunduz van 1989 tot 1992 schiet uw kennis van het personeelsbeheer bij de Khad/Wad schromelijk tekort om geloof te hechten aan uw verklaringen dienaangaande. Zo heeft u geen idee van de wetten die de personeelszaken bij de Khad/Wad regelden. U houdt het op één wet (waarvan u de naam niet kent) die, zo verklaart u, tijdens uw tewerkstelling bij de Khad/Wad niet aangepast werd. Dat er zowel in 1983 als in 1987 wetten in voege traden die over het personeelsbeheer van onder andere de Khad/Wad handelden, is u blijkbaar geheel ontgaan (CGVS p.5). Dit is hoogst merkwaardig voor iemand die claimt dergelijke belangrijke functie te hebben bekleed in dit vakdomein. Over de inhoud van deze wetten bent u evenmin op de hoogte. Hoewel u eerder beweerde dat u bevoegd was voor bestraffingen, kan u de vraag wat de strafmaat was voor desertie in het kader van een operatie en erbuiten niet aangeven. U houdt het erop dat het de bevoegdheid was van de openbare aanklager (CGVS p.5). Zelfs indien een dergelijke bestraffing buiten uw bevoegdheid viel, kan er van iemand die jarenlang personeelsdirecteur is geweest verwacht worden dat hij er een correcte voorstelling van kan maken. In welke wet de disciplinaire wetten ingeschreven waren, is u evenmin bekend (CGVS p.5). Verder houdt u ook vol dat het niet mogelijk was voor de personeelsleden van de Khad/Wad om naar andere ministeries overgeplaatst te worden. In werkelijkheid was er wel de mogelijkheid om naar het ministerie van defensie of het ministerie van binnenlandse zaken overgeplaatst te worden (CGVS p.6-7). Dat een personeelsdirecteur hiervan niet op de hoogte zou zijn, valt niet in te denken. Ook heeft u allerminst een goede kennis van de verschillende afdelingen van de Wad die zich in Kunduz bevonden. Als u gevraagd wordt een opsomming te geven van de verschillende departementen blijkt u maar een fractie van de er gevestigde departementen te kunnen opsommen (CGVS p.10). Het zogenaamde 10de departement van de Wad, dat eveneens in Kunduz gevestigd was, is u geheel vreemd. U gelooft dan ook foutief dat er geen dergelijk departement in Kunduz bestond (CGVS p.5). Van een personeelsdirecteur kan verwacht worden dat hij een beter besef heeft van de verschillende departementen waaraan de personeelsleden wier dossiers hij diende te beheren, behoren. Dat u hier niet toe in staat bent, schaadt aanzienlijk het geloof dat u deze functie bekleedde. Als u gevraagd wordt de vier laagste rangen bij de Wad op te sommen, slaat u eveneens de bal mis. Van de vier rangen behoort er slechts een tot de vier laagste (CGVS p.7). Daar u beweert dat u als personeelsdirecteur verantwoordelijk was voor de rekruteringen, de overplaatsingen, de uitbetaling van de salarissen, de promoties en beloningen, de bestraffingen en de logistieke steun, zou u een goede kennis moeten bezitten over dergelijke personeelsgebonden aangelegenheid van de Khad/Wad (CGVS p.4). Er moet dan ook besloten worden dat bovenstaande vaststellingen het voorgehouden profiel als provinciaal personeelsdirecteur van de Khad/Wad volledig ondermijnen. Voorts dient er ook op de eigenaardige omstandigheden van uw toetreding tot de Khad gewezen te worden. Zo stelt u dat u tegen uw wil de Khad diende te vervoegen (CGVS p.4). Ook werd u pas enkele jaren nadat u bij de Khad van start ging lid van de People's Democratic Party of Afghanistan (PDPA) (CGVS p.4,6). Dat u gedwongen en zonder lidmaatschap bij de communistische partij uw werk

bij de Khad aanvatte, staat haaks op het belangrijkste principe bij Khad, namelijk de loyaliteit. Waar het aan het dossier toegevoegde Nederlands Ambtsbericht over de Veiligheidsdiensten in Communistisch Afghanistan stelt dat lidmaatschap van en loyaliteit aan de PDPA een absolute voorwaarde was tot toetreding aan de Khad, staat uw levensverhaal er in tegenspraak mee. Op de vraag hoe uw loyaliteit aan de partij en de veiligheidsdienst door gedwongen rekrutering, zonder lidmaatschap van de PDPA en zelfs zonder de vereiste opleiding kon gegarandeerd worden, kan u slechts verwijzen naar het vertrouwen dat uw vroegere, civiele, baas in u had (CGVS p.5, 8). Uw verklaringen over uw toetreding kunnen dan ook slechts bevreemdend worden bevonden. Eigenaardig is eveneens dat u van mening bent dat de officiële benaming van de veiligheidsdienst op het moment van uw toetreding 'Wazarate amaniate dawlati' (Wad) was terwijl in werkelijkheid de omvorming van de Khad naar de Wad slechts in 1986, zo'n vijf jaar na uw indiensttreding, plaats vond (CGVS p.4). Tenslotte moet er nog op tegenstrijdige verklaringen aangaande uw rang gewezen worden. Zo beweert u dat u uw carrière bij de veiligheidsdienst afsloot in april 1992 in de graad van kolonel. Een jaar zou u deze graad gedragen hebben. Deze bewering is in tegenspraak met de neergelegde bevorderingsbrief die stelt dat u in de maand assad 1370 (23 juli – 22 augustus 1991) de graad van luitenant-kolonel toegewezen kreeg. Uw verklaring dat u door een heldhaftige gebeurtenis drie jaar vooruit gezet werd in anciënniteit kan niet als verklaring gelden, daar deze gunst nog van voor uw overplaatsing in 1989 stamt (CGVS p.10-11). Dat u er niet in slaagt essentiële aspecten van uw tewerkstelling bij de Khad/Wad aannemelijk voor te stellen ondergraaft verder het vertrouwen in de door u voorgestelde tewerkstelling bij de Khad/Wad. Uit bovenstaande opmerkingen dient te worden besloten dat er aan uw tewerkstelling als personeelsdirecteur bij de Khad/Wad geen geloof kan worden gehecht. Daar u uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan volledig stoelt op deze tewerkstelling, moet er geconcludeerd worden dat u uw vrees op vervolging volgens de Conventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. De vluchtelingenstatus moet u derhalve geweigerd worden. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. U verklaart dat u al van in uw kindertijd omwille van het werk van uw vader in verschillende Afghaanse steden heeft gewoond. Sinds 1989 heeft u uw geboorteregio Laghman definitief verlaten. Nadien woonde u onder meer een drietal jaar in Kunduz en zo'n zes jaar met uw gezin in de stad Taloqan. Er kan dan ook redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan opnieuw in deze stad, waar u de laatste zes jaar van uw verblijf in Afghanistan verbleef, zult kunnen vestigen. Uw nood aan subsidiaire bescherming dient dan ook ten opzichte van de veiligheidssituatie in deze regio beoordeeld te worden. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat het ANSO ("Afghan NGO Safety Office") aangeeft dat de veiligheidssituatie in de provincie Takhar in 2011 is verbeterd en dat de provincie, wat het tweede kwartaal van 2011 betreft, als een provincie met een 'lage onveiligheid' wordt beschouwd. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en

betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen in de provincie Takhar een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Taloqan in de provincie Takhar. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Taloqan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Taloqan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De lidkaart van de PDPA volstaat niet om het geloof in uw verklaarde tewerkstelling te herstellen, daar neergelegde documenten slechts geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen. Wat betreft de bevorderingsbrief dienen opmerkingen gemaakt aangaande haar authenticiteit. Als u gewezen wordt op de opmerkelijke kleurschakering die de ingevulde tekst vertoont, beweert u dat het een zwart-wit kopie betreft waarop met pen geschreven werd omdat de eerste kopie onleesbaar was. Dat de oorspronkelijke tekst later overschreven werd, biedt weinig garanties naar de waarheidsgetrouwheid van het document (CGVS p.6). De klacht betreft een schrijven van uw hand naar aanleiding van de ontvoering van uw dochter in Iran en heeft als dusdanig geen uitstaans met uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt omdat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij beklemtoont dat hij geen kennis heeft van de juridische regels en administratieve reglementen. Voordat hij toetrad tot de staatsveiligheid werkte hij tien jaar als administratief bediende voor een elektriciteitsbedrijf. Hij werd aangenomen bij de staatsveiligheid omdat men iemand zocht die eerlijk en betrouwbaar was. Hij diende geen inhoudelijke kennis te hebben maar fungeerde louter als doorgeefluik. Het werk zelf werd inhoudelijk verricht door ondergeschikten die de taken op zich namen. Voor het overige diende hij enkel de bevelen van hogere instanties uit te voeren, zoals lonen uitbetalen. Hetzelfde geldt voor de verzoeken tot overplaatsing. Hij diende deze enkel over te maken aan de hogere instanties. Verder stelt verzoeker dat hij wel degelijk verschillende departementen kon opsommen, waardoor hij blijk gaf van een voldoende kennis van de verschillende afdelingen van de Wad. Verzoeker was inderdaad geen lid van de communistische partij toen hij zijn werk aanvatte. Loyauteit kan echter bestaan uit meer dan zuiver lidmaatschap van een politieke partij. Aangezien verzoeker zich door zijn daden heeft onderscheiden en een goede relatie had met zijn vroegere baas, mag het niet verwonderen dat hij toch kon toetreden tot de Khad. Bovendien toont de neergelegde bevorderingsbrief aan dat hij werkzaam was bij de Khad. Verzoeker stelt ook nog dat de omvorming naar de benaming Wad vijftientig jaar geleden gebeurde. Gelet op de hoge leeftijd van verzoeker (geboren in 1945, dus 66 jaar) mag niet worden verwacht dat hij dergelijke oude en onbelangrijke gebeurtenissen nauwkeurig kan aanduiden tot op het jaartal. Wat de tegenstrijdige verklaringen over zijn rang betreft, stelt verzoeker dat hij reeds heeft verklaard dat hij zich bij een vijandige aanval bijzonder heldhaftig heeft gedragen en met een minimum aan manschappen de vijand heeft kunnen terugdringen waarvoor hij gedecoreerd werd en drie jaar vooruit werd gezet in anciënniteit.

Bij het onderzoek naar de mogelijkheid van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient rekening gehouden met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verzoeker had in Afghanistan een belangrijke functie en dus mag terecht worden verondersteld dat hij bij terugkeer zou worden herkend door de plaatselijke bevolking. Gezien zijn werk voor de staatsveiligheid is de kans groot dat verzoeker het mikpunt zou worden van een aanslag om een voorbeeld te stellen of om een oude rekening te vereffenen.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De Raad sluit zich hiervoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoekers voorgehouden profiel van provinciaal personeelsdirecteur van de Khad/Wad niet aannemelijk is.

Het is immers hoogst merkwaardig dat iemand die beweert dat hij gedurende jaren de functie van personeelsdirecteur heeft bekleed erg weinig weet over de toepasselijke wetgeving, de strafmaat bij desertie, de mogelijkheid voor personeelsleden om naar andere ministeries te worden overgeplaatst en de verschillende afdelingen van de Wad die zich in Kunduz bevonden. Het feit dat verzoeker vóór hij tot de staatsveiligheid toetrad tien jaar als administratief bediende voor een elektriciteitsbedrijf werkte, kan deze gebrekkige kennis niet verklaren. Dat is immers weinig relevant voor zijn functie als personeelsdirecteur van de Khad/Wad. Verzoekers betoog dat hij louter als doorgeefluik fungeerde en het werk zelf door ondergeschikten werd verricht, komt niet overeen met zijn verklaring tijdens het gehoor dat de rekrutering van personeel en de overplaatsingen van een plaats naar een andere zijn verantwoordelijkheid waren (gehoorverslag, 4). Bovendien heeft hij tijdens het gehoor op geen enkel ogenblik aangegeven dat hijzelf maar als doorgeefluik fungeerde en zijn ondergeschikten het eigenlijke werk deden. Bovendien mag zelfs als het werk inhoudelijk door ondergeschikten werd verricht van verzoeker worden verwacht dat hij weet dat de personeelsleden van de Khad/Wad naar andere ministeries konden worden overgeplaatst en dat hij weet dat er in Kunduz nog een departement van de Khad/Wad was gevestigd.

Volgens het Nederlands ambtsbericht, toegevoegd aan het administratief dossier, kenden de Khad en de Wad een zeer strenge selectieprocedure voor het aannemen van medewerkers, waarbij hun loyaliteit aan de DVPA danig op de proef werd gesteld (Ambtsbericht: Veiligheid in communistisch Afghanistan, Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, 29 februari 200). Het is dan ook weinig aannemelijk dat verzoeker werd gedwongen om voor de Khad te werken louter op basis van zijn goede relatie met zijn vroegere baas. De bevorderingsbrief is een fotokopie waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend aangezien fotokopieën gemakkelijk kunnen worden vervalst.

Verder stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoeker zich bij een terugkeer naar Afghanistan met zijn gezin in de stad Taloqan kan vestigen. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Anders dan verzoeker lijkt te menen, kan de schending van deze rechtsregels bovendien niet dienstig aangevoerd worden om de hervorming van de bestreden beslissing te verkrijgen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER